DOMSTOLENS DOM
AF 2. MARTS 1982 [1]

BV Industrie Diensten Groep mod J. A. Beele Handelmaatschappij BV (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Gerechtshof, Haag)

»Frie varebevægelser — slavisk eftergørelse«

Sag 6/81

Sammendrag

Frie varebevægelser — kvantitative restriktioner — foranstaltninger med tilsvarende virkning — foranstaltninger mod slavisk eftergørelse — indført produkt, der er så godt som identisk med et andet produkt, som allerede markedsføres i samme medlemsstat — retsligt forbud mod salg — kan nedlægges

(EØF-traktaten, art. 30)

EØF-traktatens bestemmelser om frie varebevægelser er ikke til hinder for, at en national retsregel, som finder anvendelse uden forskel på indenlandske og indførte produkter, giver handlende, som i længere tid har bragt et produkt, som adskiller sig fra andre lignende produkter, i omsætning i den pågældende medlemsstat, mulighed for over for en anden handlende at få nedlagt et forbud ved domstolene mod, at denne i samme medlemsstat markedsfører et produkt, som hidrører fra en anden medlemsstat, hvor det lovligt bringes i omsætning, men som — uden at det er nødvendigt — er så godt som identisk med førstnævnte produkt og dermed unødigt giver anledning til forveksling mellem de to produkter.

I sag 6/81

angående en anmodning, som Gerechtshof, Haag, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

BV INDUSTRIE DIENSTEN GROEP, Haag,

1 — Processprog: Nederlandsk.

mod

J. A. BEELE HANDELMAATSCHAPPIJ BV, Hoorn,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af traktatens artikler 30-36,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene G. Bosco, A. Touffait og O. Due, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros og F. Grévisse,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og de indlæg, der er indgivet i medfør af artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

1. Sagen for Gerechtshof, Haag, angår to kabelgennemføringssystemer:

a) MCT (Multi Cable Transit), et svensk produkt, som fremstilles af AB Lickeaborgs Bruk, og som er blevet markedsført i Nederlandene siden 1963, fra 1973 af indstævnte Beele som eneimportør;

b) SVT, som fremstilles af System- und Verfahrenstechnik i Forbundsrepublikken Tyskland, og som siden 1978 er blevet markedsført i Nederlandene

af appellanten, BV Industrie Diensten Groep (herefter benævnt IDG).

MCT-kabelgennemføringerne fremstilles på grundlag af en teknik, som bl.a. var patentbeskyttet i Forbundsrepublikken Tyskland og i Nederlandene. Patenterne udløb i 1975, hvorefter System- und Verfahrenstechnik begyndte at fremstille SVT-kabelgennemføringerne efter samme fremgangsmåde.

Begge systemer er vand- og gastætte og modstår brand. Gennemføringerne består af en rektangulær ramme, som kan indstøbes i beton, indmures eller svejses ind i metalvægge. Rammen er forsynet med et skruehus, hvorigennem der kan føres en række kabler af forskellige dimensioner; kablerne omsluttes og fastklemmes ved hjælp af gummipakstykker og -blokke. Begge systemer omfatter desuden forskelligt tilbehør, såsom udfyldningspakstykker, stagbrikker, en presplade og sikkerhedstætning.

2. De to systemer fremstilles i samme mål og er så godt som identiske, idet såvel rammeværkerne som de øvrige dele kan anvendes i dem begge.

3. Beele fik ved en af præsidenten for Arrondissementsrechtbank, Haag, afsagt foreløbigt eksigibel dom nedlagt forbud mod, at IDG markedsførte SVT-kabelgennemføringerne i Nederlandene; forbudet kunne gennemtvinges ved hjælp af tvangsbøder. Præsidenten for Arrondissementsrechtbank fandt, at SVT-kabelgennemføringerne kunne fremstilles på anden måde, uden kvalitetstab og uden at anvendelsesmulighederne begrænsedes, og betegnede derfor i dommen SVT-gennemføringerne som en slavisk efterørelse.

IDG indankede dommen for Gerechtshof, Haag. På grundlag af en sagkyndig erklæring (hvis konklusioner bestrides af en sagkyndig, som Beele har henvendt sig til) anførte IDG navnlig, at det for at opnå et produkt, som teknisk og kommercielt var på højde med MCT-systemet, var nødvendigt at anvende samme ramme- og tilbehørsdimensioner som i MCT-systemet. Endvidere anførte IDG, at Beele's krav var i strid med EØF-traktatens artikler 30-36, idet SVT-produktet fremstilles og lovligt bringes i handelen i Forbundsrepublikken Tyskland.

Gerechtshof, Haag, tilsluttede sig Arrondissementsrechtbanks foreløbige bedømmelse, men udsatte den endelige påkendelse af sagen på Domstolens besvarelse af følgende spørgsmål:

»Når det antages,

a) at en handlende bringer produkter i handelen i Nederlandene, som ikke længere omfattes af noget patent, og som, uden at det er nødvendigt, er næsten identiske med produkter, som allerede i længere tid er blevet bragt i handelen i Nederlandene af en anden handlende, og som afviger fra andre lignende varer, og førstnævnte handlende derved unødigt giver anledning til forveksling,

b) at den førstnævnte handlende ifølge nederlandsk lov således ved uredelig konkurrence handler uretmæssigt over for sidstnævnte handlende,

c) at nederlandsk lov giver sidstnævnte handlende ret til på dette grundlag ved domstolene at få nedlagt forbud

mod, at førstnævnte handlende fortsat bringer produkterne i handelen i Nederlandene,

d) at sidstnævnte handlendes produkter fremstilles i Sverige og førstnævnte handlendes i Forbundsrepublikken Tyskland,

e) at førstnævnte handlende indfører sine produkter fra Forbundsrepublikken Tyskland, hvor de lovligt bringes i handelen af en anden end henholdsvis sidstnævnte handlende, den svenske producent eller en person, som står i forbindelse med én af dem, eller som har samtykke dertil fra én af dem,

forhindrer EØF-traktatens regler om frie varebevægelser da, uanset bestemmelserne i artikel 36, at sidstnævnte handlende ved domstolene opnår et sådant forbud over for førstnævnte handlende?«

4. Forelæggelseskendelsen er registreret på Domstolens justitskontor den 14. januar 1981.

I medfør af artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen er der afgivet skriftlige indlæg af:

— IDG ved advokat C. E. M. van Nispen tot Sevenaer, Haag,

— Det forenede Kongeriges regering ved fru G. Dagtoglou, Treasury Solicitor's Department, som befuldmægtiget,

— Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent B. van der Esch, bistået af Th. van Rijn, Kommissionens juridiske tjeneste.

5. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har imidlertid anmodet parterne i den præjudicielle sag om skriftligt og før retsmødet at besvare en række spørgsmål.

II — Skriftlige indlæg

1. I sit skriftlige indlæg har IDG — i redegørelsen for sagens faktiske omstændigheder — anført, at MCT-kabelgennemføringerne, indtil patenterne udløb, indtog en fuldstændig enerådende stilling på verdensmarkedet for sådanne produkter. Takket være patenterne havde producenterne af MCT-systemet videreudviklet de grundlæggende dimensioner, hvorved det blev muligt at foretage en optimal indpasning. De havde været i stand til at opnå en — ganske vist ikke formel eller officiel — international standardisering af dimensionerne, således at en producent af kabelgennemføringer, som ville konkurrere med MCT-produktet på verdensmarkedet, var tvunget til at anvende samme dimensioner. Netop dette har producenten af SVT-gennemføringerne gjort, med så stor succes, at MCT-og SVT-systemerne nu er de eneste højtudviklede kabelgennemføringer med sikkerhedstætning på verdensmarkedet, og at det materiale, som tilbudsgivende eller andre virksomheder opfordres til at afgive deres tilbud på grundlag af, altid angiver de sædvanlige dimensioner eller simpelt hen MCT- eller SVT-systemet. Endvidere forholder det sig således, at kravene — hvis der i en byggebeskrivelse er angivet et varemærke — normalt kan opfyldes ved anvendelse af et produkt af et andet

mærke, forudsat at dette er af samme kvalitet. Det ville således økonomisk set være uforsvarligt og meningsløst at udbyde SVT-produktet i andre dimensioner.

Det af Beele opnåede forbud har ifølge IDG følgende konsekvenser:

1. SVT er tvunget til, alene med henblik på det hollandske marked, at indrette særlige anlæg til fremstilling af et produkt med andre dimensioner.

2. Når SVT-installationer i skibe, som er bygget andetsteds, skal repareres eller udbygges, vil hollandske værfter være tvunget til at anvende MCT-produkter til formålet.

3. Når et system, som er opbygget af MCT-dele, skal udbygges, vil det end ikke være muligt at give konkurrerende tilbud, som er baseret på SVT-dele.

4. Når virksomheder, som opererer på internationalt plan, som en standardisering foreskriver SVT-systemet, kan de heraf følgende krav kun opfyldes i Nederlandene ved levering af MCT-produkter.

Betragtet under denne synsvinkel vil forbudet medføre, at der inden for fællesmarkedet sker en afskærmning af det nederlandske marked for kabelgennemføringerne. På dette grundlag har IDG draget følgende konklusioner:

Det over for IDG nedlagte forbud, som fører til en afskærmning af markedet, må betragtes som en national foranstaltning, der umiddelbart og faktisk hindrer samhandelen inden for Fællesskabet, og forbudet er dermed principielt i strid med traktatens artikel 30.

Forbudet kan ikke betragtes som en rimelig foranstaltning, som må accepteres, fordi den er uomgængeligt nødvendig af hensyn til god handelsskik, og som forfølger et sådant mål i almenhedens interesse, som går forud for hensynet til frie varebevægelser (jf. dom af 20. 2. 1979, sag 120/78, »Cassis de Dijon«, Sml. 1979, s. 649).

Selv om artikel 30 — når der ikke gælder fælles bestemmelser — hverken bevirker eller har til formål, for så vidt angår indførsel af et produkt fra en medlemsstat, at hindre anvendelsen af de i importmedlemsstaten gældende regler om uretmæssig konkurrence, gælder dette kun, for så vidt indførslen ikke i sig selv må betragtes som en handling, der har karakter af uretmæssig konkurrence (dom af 22. 1. 1981 i sag 58/80, Dansk Supermarked, Sml. 1981, s. 181). I det her foreliggende tilfælde retter indsigelsen sig mod produktet som sådant. IDG optræder kun som importør og foretager ikke selv en eftergørelse. Det er således selve indførslen, som af den nederlandske domstol betragtes som en handling, der har karakter af uretmæssig konkurrence.

Heller ikke undtagelserne i artikel 36 kan give grundlag for forbudet. Der kan ikke i dette tilfælde være tale om beskyttelse af den offentlige orden, og det drejer sig heller ikke om beskyttelse af industriel eller kommerciel ejendomsret, idet patenterne er udløbet; hertil kommer, at begrebet må fortolkes snævert, således at det ikke omfatter reglerne om uretmæssig konkurrence.

IDG har foreslået, at Gerechtshof's spørgsmål besvares som følger:

»Under de af Gerechtshof, Haag, anførte omstændigheder (litra a-c) forbyder EØF-traktatens bestemmelser om frie varebevægelser — uanset bestemmelsen i EØF-traktatens artikel 36 — at 'sidstnævnte handlende' får nedlagt et forbud, som det nævnte over for 'førstnævnte handlende'.

Dette gælder navnlig:

— når produkterne forhandles i fri konkurrence med hinanden i én eller flere EF-medlemsstater, i det mindste i den medlemsstat, hvorfra de importeres;

— når der for fremstillingen og markedsføringen i den eller de pågældende medlemsstater ligeledes gælder regler om uretmæssig konkurrence.«

2. *Det forenede Kongeriges regering* har anført, at Gerechtshof's spørgsmål må besvares benægtende. Det er i øvrigt almindeligt anerkendt, at det er i strid med god handelsskik, at en handlende emballerer, reklamerer for eller udstiller varer på en sådan måde, at eventuelle købere unødigt ledes til forvekslinger og bibringes den opfattelse, at varen hidrører fra en anden handlende. Når de nederlandske retsregler uden forskel finder anvendelse på indenlandske og importerede produkter, er anvendelsen deraf ikke en foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner, og de er dermed — i overensstemmelse med Domstolens udtalelser i dommen i sag 58/80 (Dansk Supermarked) — ikke omfattet af forbudet i artikel 30.

For det tilfælde, at Domstolen måtte nå til et andet resultat, har Det forenede Kongeriges regering anført, at en begrænsning som den omhandlede, der yder beskyttelse mod slavisk eftergørelse, kan støttes på artikel 36, jf. Domstolens udtalelse i Terrapin/Terranova-dommen (sag 119/75, Sml. 1976, s. 1039) om, at »... en industriel og kommerciel ejendomsret, der lovligt er erhvervet i én medlemsstat, i medfør af traktatens artikel 36, første punktum, retmæssigt [kan] gøres gældende mod indførsel af varer, der er bragt i handelen under et mærke, der er forveksleligt, når de pågældende rettigheder er opstået for forskellige og uafhængige indehavere i henhold til forskellige nationale lovgivninger«.

3. *Kommissionens* skriftlige indlæg indeholder en retssammenlignende undersøgelse, hvoraf det fremgår, at reglerne i alle de medlemsstater, undersøgelsen omfatter, yder beskyttelse mod slavisk eftergørelse. En sådan beskyttelse over for produkter fra andre medlemsstater er principielt i strid med artikel 30 og kan kun være berettiget med støtte i artikel 36 som en retsregel om uretmæssig konkurrence. Under denne synsvinkel vil Kommissionen anse beskyttelsen som lovlig på betingelse af, at den begrænses til det strengt nødvendige med henblik på den særlige genstand for beskyttelsen mod slavisk eftergørelse, nemlig at undgå unødig forveksling med hensyn til varens oprindelse.

Kommissionen har foreslået følgende besvarelse:

»EØF-traktatens bestemmelser om frie varebevægelser er ikke til hinder for, at en handlende på grund af slavisk eftergørelse af et allerede foreliggende produkt ved domstolene får nedlagt forbud mod, at et indført produkt, der er en sådan eftergørelse, bringes i handelen

i en medlemsstat, forudsat at det ved bedømmelsen af, om efterligneren ved fremstillingen af sit produkt uden skade for produktets beskaffenhed og brugbarhed kunne følge en anden fremgangsmåde, lægges til grund, at alle erhvervsdrivende kan anvende alle sædvanlige dimensioner for et produkt.«

III — Spørgsmål fra Domstolen

Som svar på Domstolens spørgsmål har Beele oplyst, at omsætningen af MCT-kabelgennemføringer i Nederlandene beløb sig til 1 769 000 HFL i 1979, 1 781 000 HFL i 1980 og 1 606 115 HFL til og med juli 1981. Beele kender ikke omsætningstallene for MCT-kabelgennemføringer i de øvrige medlemsstater og har ikke kendskab til, at der i disse medlemsstater skulle være anlagt sag af indehaverne af rettighederne til MCT-kabelgennemføringerne mod indehaverne af rettighederne til SVT-systemet.

IDG har forklaret, at producentens samlede omsætning af SVT-kabelgennemføringer i 1980 beløb sig til ca. 2 500 000 DM, inkl. omsætningen med Østrig og Grækenland. Størstedelen af salget skete i Forbundsrepublikken Tyskland. En ikke helt ubetydelig del af salget skete til Frankrig og Danmark. Efter Arrondissementsrechtbank's forbud er salget til Benelux-landene ophørt.

I retsmødet den 6. oktober 1981 er der afgivet mundtlige indlæg af den britiske regering ved barrister J. E. Rayner James (Lincoln's Inn), af IDG ved advokat C. E. M. van Nispen tot Sevenaer, Haag, af Beele Handelmaatschappij ved advokat J. Plantenga, Amsterdam, og af Kommissionen ved Th. van Rijn, som befuldmægtiget.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 25. november 1981.

Præmisser

1 Ved dom af 11. december 1980, indgået til Domstolen den 14. januar 1981, har Gerechtshof, Haag, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af traktatens bestemmelser om frie varebevægelser.

2 Spørgsmålet er rejst i en sag mellem på den ene side et nederlandsk firma, der er eneimportør af svensk fremstillede kabelgennemføringer, som har været solgt i Nederlandene siden 1963, og på den anden side et andet nederlandsk firma, som siden 1978 har bragt kabelgennemføringer, der fremstilles

i Forbundsrepublikken Tyskland, i handelen i Nederlandene. Det fremgår af sagens akter, at de svenske kabelgennemføringer tidligere var patentbeskyttede bl.a. i Forbundsrepublikken Tyskland og i Nederlandene, men at produktionen af de tyske kabelgennemføringer samt importen deraf til Nederlandene blev påbegyndt efter patentrettens udløb.

3 Det første af de nævnte firmaer anlagde for præsidenten for Arrondissementsrechtbank, Haag, en sag om foreløbige forholdsregler mod det andet under påberåbelse af, at de tyske kabelgennemføringer var en slavisk efterg0relse af de svenske, og med påstand om, at præsidenten nedlagde forbud mod, at sagsøgte bragte de tyske kabelgennemføringer i handelen i Nederlandene eller lod dem bringe i handelen dér.

4 Arrondissementsrechtbanks præsident gav sagsøgeren medhold i kravet, hvorefter det andet firma ankede til Gerechtshof, Haag. Ifølge forelæggelsesdommen er Gerechtshof nået til det foreløbige resultat, at den tyske producent kunne have udformet et andet kabelgennemføringssystem end det svenske uden skade for produktets kvalitet, hverken økonomisk eller teknisk, og ved ikke at gøre det gav anledning til forveksling mellem de to produkter. Gerechtshof har derfor fundet, at Arrondissementsrechtbanks præsident med rette har betragtet det tyske produkt som en i henhold til nederlandsk ret slavisk efterg0relse af de svenske kabelgennemføringer. Da det appellerende firma har gjort gældende, at de af det solgte kabelgennemføringer lovligt er bragt i handelen i en anden medlemsstat, og at indstævntes krav derfor strider mod EØF-traktatens artikler 30-36, har Gerechtshof besluttet at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Når det antages,

a) at en handlende bringer produkter i handelen i Nederlandene, som ikke længere omfattes af noget patent, og som, uden at det er nødvendigt, er

næsten identiske med produkter, som allerede i længere tid er blevet bragt i handelen i Nederlandene af en anden handlende, og som afviger fra andre lignende varer, og førstnævnte handlende derved unødigt giver anledning til forveksling,

b) at den førstnævnte handlende ifølge nederlandsk ret således ved uredelig konkurrence handler uretmæssigt over for sidstnævnte handlende,

c) at nederlandsk lov giver sidstnævnte handlende ret til på dette grundlag ved domstolene at få nedlagt forbud mod, at førstnævnte handlende fortsat bringer produkterne i handelen i Nederlandene,

d) at sidstnævnte handlendes produkter fremstilles i Sverige og førstnævnte handlendes i Forbundsrepublikken Tyskland,

e) at førstnævnte handlende indfører sine produkter fra Forbundsrepublikken Tyskland, hvor de lovligt bringes i handelen af en anden end henholdsvis sidstnævnte handlende, den svenske producent eller en person, som står i forbindelse med én af dem, eller som har samtykke dertil fra én af dem,

forhindrer EØF-traktatens regler om frie varebevægelser da, uanset bestemmelserne i artikel 36, at sidstnævnte handlende ved domstolene opnår et sådant forbud over for førstnævnte handlende?«

5 Det fremgår af sagen, at den nederlandske retsregel, der nævnes i spørgsmålet — som i øvrigt beskyttelsen mod slavisk eftergørelse i de fleste af de øvrige medlemsstaters retssystemer — hovedsagelig er udviklet i retspraksis. Som anført af Kommissionen er der hidtil ikke på fællesskabsplan iværksat bestræbelser på at harmonisere de nationale retsregler om beskyttelse mod slavisk eftergørelse. Spørgsmålet om, hvorvidt en sådan beskyttelse er forenelig med traktatens bestemmelser om frie varebevægelser, må derfor

begrænses til den måde, hvorpå beskyttelsen som beskrevet i forelæggelsesdommen ydes i nederlandsk ret.

6 Det fremgår af dommen, at Gerechtshof, med forbehold af besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål, hælder til den opfattelse, at forbudet mod at bringe produkterne — der antages at være lovligt bragt i handelen i en anden medlemsstat — i omsætning i Nederlandene bør stadfæstes.

7 Et sådant forbud er en hindring for de frie varebevægelser medlemsstaterne imellem, som principielt falder ind under artikel 30, der forbyder alle foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner. Som Domstolen dog gentagne gange har fastslået (bl.a. i dommen af 20. 2. 1979, »Cassis de Dijon«, sag 120/78, Sml., s. 649, og i dommen af 17. 6. 1981, Kommissionen mod Irland, sag 113/80, endnu utrykt) må hindringer for samhandelen inden for Fællesskabet, der beror på forskelle i de nationale lovgivninger — når der ikke findes fælles bestemmelser vedrørende salg og fremstilling af produkterne — imidlertid accepteres, i det omfang bestemmelserne, som uden forskel gælder for indenlandske og indførte produkter, er uomgængeligt nødvendige af hensyn til bl.a. forbrugerbeskyttelsen og god handelsskik. Det skal derfor afgøres, om beskyttelsen mod eftergørelse som nærmere beskrevet i forelæggelsesdommen opfylder disse betingelser.

8 Selv om sagen for den nationale ret i det foreliggende tilfælde angår beskyttelsen af et produkt, der fremstilles i et tredjeland, over for et produkt, som fremstilles i en medlemsstat, beror anvendelsen af retspraksis, som denne er beskrevet af den nationale domstol, ikke på, i hvilket land det eftergjorte produkt eller eftergørelsen har sin oprindelse. Desuden er der ikke i forelæggelsesdommen holdepunkter for, at den måde, denne retspraksis anvendes på, skulle være afpasset efter den indenlandske produktions særlige behov, således at indførte produkter rent faktisk stilles ringere. Det må således lægges til grund, at den af den nationale domstol omtalte retspraksis gælder uden forskel for indenlandske og indførte produkter.

9 En national retspraksis, der forbyder en slavisk eftergørelse af en andens produkter, som kan give anledning til forveksling, vil nemlig kunne beskytte forbrugerne og virke fremmende for god handelsskik; der er her tale om almene hensyn, som ifølge de nævnte afgørelser fra Domstolen kan begrunde, at der foreligger hindringer for samhandelen inden for Fællesskabet som følge af forskelle i de nationale retsregler om afsætning af produkter. At en sådan regel rent faktisk er uomgængeligt nødvendig støttes i øvrigt af, at den er i overensstemmelse med den tankegang, der har fundet udtryk i artikel 10b i Pariser-konventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret som revideret, senest i Stockholm den 14. juli 1967; artikel 10b opstiller bl.a. et forbud mod enhver handling af en sådan art, at den er egnet til at fremkalde forveksling med en konkurrents varer, og denne regel anerkendes da også principielt i retspraksis i de fleste af medlemsstaterne.

10 Afgørelsen af, om en retspraksis, som den, der er beskrevet i forelæggelsesdommen, er nødvendig for at nå de anførte mål, eller om den rækker videre end berettiget, må herefter bero på en nærmere gennemgang af, hvorledes den, som beskrevet i dommen, bringes i anvendelse.

11 I denne henseende fremgår det for det første af spørgsmålets ordlyd, at den nationale domstol efter en foreløbig bedømmelse har fundet, at de produkter, hvis salg den påtænker at forbyde, er så godt som identiske med de eftergjorte produkter, uden at dette er nødvendigt, og at appellanten i hovedsagen derved unødigt giver anledning til forveksling. Desuden fremgår det af forelæggelsesdommen, at spørgsmålet, om en sådan eftergørelse er nødvendig eller unødig, ikke alene er bedømt under en teknisk, men også under en økonomisk eller kommerciel synsvinkel.

12 For det andet fremgår det af spørgsmålet og af sagens akter, at der overhovedet ikke er holdepunkter for, at der skulle være indgået en aftale eller foreligge et afhængighedsforhold mellem den svenske producent af det originale produkt og den tyske producent af det produkt, som antages at være en eftergørelse, og hvis salg i Nederlandene sagen angår.

13 Når de i forelæggelsesdommen anførte betingelser er opfyldt, kan en retspraksis vedrørende slavisk efterligning af en andens produkt ikke anses for at gå ud over rammerne af de krav, som nødvendigvis må stilles af hensyn til beskyttelsen af forbrugerne og god handelsbrug.

14 Appellanten i hovedsagen har for Domstolen rejst et spørgsmål om reservedele, specielt under henvisning til, at kabelgennemføringerne ikke alene anvendes i bygninger, men også i skibe, og at et forbud mod salg af det tyske produkt i Nederlandene ville gøre det nødvendigt at udføre reparationer på skibe i Nederlandene ved hjælp af reservedele til det svenske produkt, også selv om skibet er udstyret med de tyske kabelgennemføringer. Da dette problem ikke er rejst af den nationale domstol, og da indstævnte i hovedsagen under sagens behandling for Domstolen har givet udtryk for, at det af firmaet krævede forbud ikke omfatter reservedele til reparation af de tyske kabelgennemføringer, findes der ikke anledning til at tage stilling til dette problem, for hvilket det i øvrigt anførte ikke nødvendigvis er afgørende.

15 Det spørgsmål, som Gerechtshof, Haag, har stillet, må derfor besvares således, at EØF-traktatens bestemmelser om frie varebevægelser ikke er til hinder for, at en national retsregel, som finder anvendelse uden forskel på indenlandske og indførte produkter, giver en handlende, som i længere tid har bragt et produkt, som adskiller sig fra andre lignende produkter, i omsætning i den pågældende medlemsstat, mulighed for over for en anden handlende at få nedlagt et forbud ved domstolene mod, at denne i samme medlemsstat fortsat markedsfører et produkt, som hidrører fra en anden medlemsstat, hvor det lovligt bringes i omsætning, men som — uden at det er nødvendigt — er så godt som identisk med førstnævnte produkt og dermed unødigt giver anledning til forveksling mellem de to produkter.

Sagens omkostninger

16 De udgifter, der er afholdt af Det forenede Kongeriges regering og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for

Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt den af Gerechtshof, Haag, ved dom af 11. december 1980, for ret:

EØF-traktatens bestemmelser om frie varebevægelser er ikke til hinder for, at en national retsregel, som finder anvendelse uden forskel på indenlandske og indførte produkter, giver handlende, som i længere tid har bragt et produkt, som adskiller sig fra andre lignende produkter, i omsætning i den pågældende medlemsstat, mulighed for over for en anden handlende at få nedlagt et forbud ved domstolene mod, at denne i samme medlemsstat fortsat markedsfører et produkt, som hidrører fra en anden medlemsstat, hvor det lovligt bringes i omsætning, men som — uden at det er nødvendigt — er så godt som identisk med førstnævnte produkt og dermed unødigt giver anledning til forveksling mellem de to produkter.

Mertens de Wilmars Bosco Touffait

Due Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe

Koopmans Everling Chloros Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. marts 1982.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident